Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 22. Den 15. August 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

General=Conferenzen
i Storesaltsø Stad i April 1854.
(Fra Deseret News).

(Fortsat fra Side 331).

Klokken 2 Efterm.

Sang. Bøn af Ældste O. Hyde.

Ældste O. Hyde, A. Smith og Præsident Young talede til Conferenzen i Løbet af Eftermiddagen.

Overpræsterne bleve bestikkede til at møde i Tabernaklet om Aftenen, Forsamlingen blev afbrudt indtil imorgen Kl. 10 Formiddag.

Choret sang „Hosianna".

Velsignelse af J. M. Grant.

Kl. 6 Efterm.

Forsamlingen aabnedes ved at synge „Kom alle Zions Sønner". Bøn af Ældste Thomas Kington, hvorefter den forsamlede Mængde sang „Lad os Reisen fortsætte".

Ældste J. M. Grant, Kington, W. Woodruff, B. L. Clapp og Cahoon holdt Taler i Løbet af Aftenen. „Den Israels Gjenløser" blev sunget.

Velsignelse af Ældste A. P. Rockwood.

Anden Dag d. 7. April.

Conferenzen blev kaldt til Orden af Præsident Kimball.

Ældste Benson holdt Bøn. Choret sang.

Conferenzen gik da over til at optage de forelagte Forretninger.

Præsident Brigham Young blev præsenteret som Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidstedags=Hellige i hele Verden, og som Profet, Præst og Aabenbarer, og blev eenstemmigen anerkjendt.

Præsident Young udnævnte dernæst Heber C. Kimball til at vedblive som hans første Raadgiver. Han udnævnte ogsaa Jedediah M. Grant til sin anden Raadgiver, istedetfor den ved Døden afgangne Broder Willard Richards, hvilket ogsaa blev eenstemmigen antagen.

Fader John Smith blev opholdt som præsiderende Patriarch i Jesu Christi Kirke af Sidstedags Hellige.

Orson Hyde blev præsenteret og opholdt som Præsident for de Tolv Apostles Qvorum; og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards blev anerkjendt som Medlemmer af dette Qvorum.

David Pettigrew bliv anerkjendt som Præsident for Overpræsternes Qvorum,

og Reinolds Caboon og George B. Wallace som hans Raadgivere.

Josef Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, og Benjamin L. Clapp, bleve anerkjendte som Præsidenter over de Halvfjerdsindstyver.

John Nebeker blev anerkjendt som Eldsternes Qvorums Præsident; samt James H. Smith og Aaron Seeva som hans Raadgivere.

Edward Hunter blev anerkjendt som Kirkens præsiderende Biskop.

Lewis Wight blev anerkjendt som Præsternes Qvorums Præsident; samt George Dockstader og William Whiting som hans Raadgivere.

Mac Gee Harris blev anerkjendt som Lærernes Qvorums Præsident, samt Adam Spiers og Reuben Perkins som hans Raadgivere.

Brigham Young blev anerkjendt som Forvalter for Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige og Edward Hunter som hans Assistent.

Daniel H. Wells blev anerkjendt som Over-Opsynsmand over de offenlige Arbeider; og Truman O. Angel som Bygmester for Kicken.

Brigham Young blev anerkjendt som Præsident for det vedvarende Emigrations-Fond til at indsamle de Fattige; og Heber C. Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A, Smith, E. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, E. Hunter, D. Spencer, T. Bullock, J. Brown, W. Crosby, A. Lyman, Ch. C. Rich, L. D. Young, P. P. Pratt, O Pratt, F. D. Richards, og D. Mac Intosh, bleve anerkjendte som hans Assistenter og Agenter for bemeldte Fond.

D. Fulmer blev anerkjendt som Præsident for denne Stav af Zion, samt T. Rhoades og P. H. Young hans Raadgivere.

H. Hyde, E. Miller, P. Richards, L. Jackman, J, Eldredge, J. Vance, E. D. Wolley, J. Parry, W. Farr, W. Snow, N. H. Felt, og S. M. Blair blev anerkjendt som Medlemmer af Høiraadet.

Præsident Young udnævnte G. A. Smith til at være Kirkehistorieskriver og Generalkirkeregistrator, og han blev eenstemmigen antagen.

De følgende Personer blev da beskikkede og eenstemmigen voterede til at gaae ud paa Missioner, nemlig:

Til England: F. D. Richards (til at præsidere over Missionerne i Europa), J. A. Little, G. D. Grant, J. A. Young, W. H. Kimball, William Young, Edmund Ellsworth, J. C. Kingsbury, Henry Lunt, William Walker, Robert W. Wolcott, Benjamin Waldron, Cyrus H. Wheelock.

Til de forenede Stater; B. L. Clapp, S. M. Blair, Oskar Tyler, og John Banks, Milo Andrus til at forblive i St. Louis og præsidere der, under Bestyrelse af Erastus Snow, een af de Tolv.

Til det stille Havs Øer: Orson Whitney, John Young, W. B. Rodgers, S. M. Molen, G. Spiers, Josef Smith (Søn af Hyrum) Silas S. Smith (Søn af Silas), Silas Smith, Sextus Johnson, F. T. Kaine.

Til Irland: James Ferguson.

Til Britisk Nord-Amerika: G. P. Waugh.

Præsident Young præsenterede et Riis af stærkt brunnt Papir, ogsaa en Prøve af Pap-Pappir, fabrikeret i Store-Saltsø-Stad; og opfordrede Biskopperne til at opsamle alle Kludene i deres Qvarterer for at der kan fabrikeres Papir deraf.

Choret sang en Lovsang. Velsignelse af Præsident Young.

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang. Bøn af P. P. Pratt. Sang igjen.

Ældste Thomas Bullock oplæste Rapporten fra Skatmesteren for det vedvarende Emigrations-Fonds Selskab, ogsaa Rapporten fra Tiende-Contoret.

De følgende Personer blev voterede til at gaae ud paa Missioner:

Til Stillehavsøerne: H. P. Richards, S. Thurstin, E. Partridge, W. Pack.

Til de Forenede Stater: G. W. Hickerson, W. W. Rust.

Til Canada: J. E. Sly, Amos Gustin.

Til England: Samuel Powell, Richard Waddington, William B. Hodgetts.

Præsident Young udgav en Beskikkelse for Halvfjerdsindstyverne til at møde i General-Conferenz imorgen Aften i Tabernaklet.

Choret sang en Lovsang. Velsignelse af Patriarch Isaac Morley.

8de April Kl. 10 Form.

Kaldtes til Orden af Præsident Kimball.

Sang. Bøn af Lorenzo Snow. Sang igjen.

Præsident Young talte om Opoffrelse og Tiende, og hans Bemærkninger vil blive publiseret herefter.

Choret sang „Halleluja."

Velsignelse.

Kl. 2 Efterm.

Kaldtes til Orden af Orson Hyde.

Sang. Bøn af Ældste Woodruff. Sang igjen.

Da Tabernaklet ikke var stort nok til at rumme de Tilstedeværende, inviterede Præsident Young dem allesammen at komme udenfor Bygningens Nordside, hvor Siddepladser var bleven beredte for omtrent 7000: og baade Sæderne og Gangene bleve snart opfyldte.

Choret sang et Stykke, kaldet „Sandhed".

Ældste P. P. Pratt talte til den forsamlede Mængde.

De følgende Personer blev beskikkede og voterede til at gaae ud paa Missioner.

P. P. Pratt til San Jose i Californien, for at etablere en Indsamlingsplads for de Hellige.

O. Pratt og D. Spencer til Cincinnati, for at etablere en Indsamlingsplads for de Hellige.

Erastus Snow til St. Louis, for at etablere en Indsamlings-Plads for de Hellige.

Eli Bell, William Clough, M. D. Merrick, J. A. Peck, John West, William King til Øerne i det Stille Hav.

J. M. Barlow, J. Mac Gaw, Franklin Wolley, H. W. Church, William Trost, Charles Bassett, William Martindal, Amos Neff, Albert Crandell til de Forenede Stater.

Choret sang; „Den Israels Gjenløser".

Velsignelse.

Kl. 6 Eftermiddag.

De 70 mødte i Tabernaklet.

Forsamlingen sang: „Saa sikker en Grundvold" osv. Bøn af Præsident Josef Young.

Præsidenterne B. L. Clapp, Zera Pulsifer, Josef Young, L. W. Hancock, og Raadgiver Grant fulgte efter hinanden med passende Instructioner og Bemærkninger.

Sang. Velsignelse.

9de April, Kl. 10 Form.

Forsamlingen mødte under aaben Himmel, norden for Tabernaklet.

Sang. Bøn af Ældste Hyde. Sang igjen.

Ældste Lorenzo Snow talte om Liv og Saliggjørelse.

Præsident Kimball foreslog følgende Navne til Missioner:

John Thune, William C. Dunbar, Thomas Latey, til England.

John Murdock som Patriarch i Iron-County.

Ældste Hyde talte over de givne Instructioner og Læren om Opoffrelse.

Choret sang.

Velsignelse af John Taylor.

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang. Bøn af Ældste Woodruff. Sang. Nadvere.

G. W. Rich blev beskikket en Mission til Californien.

Paa Forslag blev Jesse Thompson Hartley udelukket af Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige.

Raadgiver J. M. Grant beskikkede alle de Biskopper, Ældste, Præster og alle mandlige Medlemmer i Kirken, som opholder sig i Store-Saltsø-Stad, til at være Politi-Betjente for at bevare Indvaanerne i Fred, Tryghed og Dyd.

Præsident Yong sluttede Conferenzen, at holdes igjen den 27de Juni næstkommende, Kl. 10 Formiddag, paa dette Sted.

Choret sang en Lovsang. Velsignelse af Præsident Young.

Videre Bemærkninger af Præsident Brigham Young og Andre, som talte i Løbet af Conferenzen, vil findes i fremtidige Nummer af Deseret News.

De Helliges Opstandelse.

(Fortsat fra Pag. 336.)

Der er ikke mere Vidunderligt i Gjenopreisningen og Reorganisationen af Menneskenes og Dyrenes Slægter udaf Støvet, end der er i Avlingen af deres dødelige Legemer: dette lige er saa mirakuløst som hiint. Hele Forskjellen er, at vi ophøre at betragte dette som et Mirakel, paa Grund af dets Hyppighed; medens hint blot er skeet i en vis Periode før Faldet, og, i nogle faa Tilfælde, strax efter Christi Opstandelse, og derfor betragtes som et Mirakel. Naar alle de Retfærdige kaldes fra deres Grave, ved vor Frelsers anden Tilkommelse, og naar, igjennem hele Millenniet, alle de Alrende der falde isøvn i Døden, opreises strax igjen til Udødelighed, da skal vi ikke længer kalde Opstandelsen noget større Mirakel end Dannelsen af det dødelige Tabernakel formedelst Avling. Denne Methode, at kalde Tingene unaturlige eller naturlige, mirakuløse eller ikke mirakuløse, ifølge den Sjeldenhed eller Hyppighed, hvori Begivenhederne indtræffer, er yderst vildfarende. Tyngden, ved hvilken et Stykke Jern synker i Vandet, er ligesaa stort et Mirakel som at lade Jernet svømme oven paa Vandet; alligevel, det sidste kaldes et Mirakel, fordi det ikke hyppigt indtræffer, og fordi det afviger fra den første Bevægelsesmaade, hvilken paagrund af dens Bestandighed kaldes en Naturlov. En Afvigelse fra denne Lov kaldes et Mirakel; medens Loven selv, som er endnu mere vidunderlig, betragtes som intet andet end en sædvanlig Tildragelse. En Naturlov er Guds Magts Virken paa Naturmaterialierne for at lade dem arbeide hele Tiden paa en vis, fast, bestemt Maade; altsaa en Naturlov er intet mindre end Guds Magts fortsatte Virken, ifølge foreskrevne Love. En Afvigelse fra Naturens Love er en Virkning af Guds Magt, tvertimod Hans almindelige Virkemethode: begge ere Virk-

ningerne af den samme Magt og af den samme Gud; men af de to er dog Naturens Love de meest forbausende og de meest vidunderlige, fordi den Almægtiges Kraft derved udfolder sig i en mere udstrakt og storartet Maalestok. At see hele Universet, paavirket paa een og samme Tid, og disse Virksomheder fortsættes Aar efter Aar uden nogen Afbrydelse, det er ganske overmaade forunderligt; det er overvættes og næsten overvældende til ethvert betænksomt Sind; men at see et Legeme springe frem af Støvet, skjøndt dette visselig er et Mirakel, er det dog indskrænket i sin Charakter, og kun saa at sige en øieblikkelig Handling, og i sig selv ikke mere mirakuløs end at en Græs-Spire springer op og vorer, eller at en Steen falder, eller den tætsluttede Magt, som sammenholder Smaadelene i et Stykke Jern; alle disse ere Virkningerne af denne samme almægtige Kraft, der bringer de Døde frem af deres Grave, og stempler Udødeligheden paa alle opstandne Legemer.

Opstandelsen er en Gave, som gives til hele Menneskeslægten. Ved Faldet forspildte Menneskene deres Legemer og tabte dem; men Guds Søn, idet han hengav sit Legeme til Døden, og leed paa Menneskenes Vegne, udvirkede en fuldkommen Igjenløsning for Legemerne af hele den menneskelige Familie; ikke en Igjenløsning, som strax gjenopretter Mennesket til Udødelighed, men en Igjenløsning, som overvinder det Uhyre: Døden, efterat Døden har overvældet sit Slagtoffer og nedlagt det i Graven. Retfærdigheden bevæbnede Døden med evige Kræfter; den bemyndigede ham til at nedbryde alle Nationer og Slægte-Led, og styrte dem i det sørgelige Svælg, og at sætte et evigt Segl paa dem; den gav ham Magt til at binde dem med evige Lænker, som intet Menneske kunde løse; de uhyre Porte lukkedes; Boltene og Stængerne og Laasene bleve gjorte meget faste; en Verden af faldne Væsener var indelukket i Hades' evige Fængsel; hele Naturen græd! og Evigheden var klædt i Sorg, medens det graadige Uhyre Døden, der havde mættet sin rummelige Bug, thronede ovenpaa Gravhøien og jublede over den evige Ruin af en forhen smuk Verden!

Men hør efter! den Vældiges og Stærkes Røst høres i det Høie! Det er en Sagførers Røst! Ah, see! Han staaer foran den majestætiske Throne, hvor Retfærdigheden sidder! Han græder! men ikke for sig selv; det er for det faldne Menneske! Lyt! han taler; thi han ynkes over en ruineret Verden! Hvor Medlidenhed svulmer i hans Barm! Hvilke kjerlige Ord udgydes i Barmhjertigheds smeltende Toner! Retfærdigheden røres til Taarer, men endnu fastholder den flammende Lov, og med draget Sværd udraaber: „Hvorledes kan jeg vise Barmhjertighed? maa ikke min Lovs Straffe udføres? og min Thrones Ære haandhæves?" Den Barmhjertige — den Venlige — den Hellige, heftigt rørt i sit Indre over en falden Verdens Elendigheder gjensvarer: „Lad du, o Retfærdighed; al din Hevn falde paa mig! men slaan disse mine Brødre!" Barmhjertigheden fik Overhaand — Tilbudet blev modtaget — og den Eenbaarne af Faderen forlod de fredelige himmelske Herligheds-Boliger for at lide, for at dø, for at nedtræde i Gravens Eensomheder, for at bryde Stængerne fra Dødens Porte og sønderslide de evige Lænker, og sige til de sovende Nationer: lever.

Endskjøndt hele den menneskelige Race vil i sin Tid blive befriet fra Graven, vil dog de Retfærdige blive befriet længe førend de Ugudelige. Naar den store Igjenløser skal rulle Himlens Forhæng

tilbage, og afsløre sit herlige Ansigt, skal en Engel blæse i sin Basun, baade længe og høit, hvilken vil komme hele Jorden til at skjælve; da vil de Helliges Grave blive aabnede, og deres sovende Legemer vil komme frem, iklædt Udødelighedens hele Skjønhed og Friskhed; iført deilige Klædebon og hvide Kjortler, og omkredsede med Lysspillerne, deres Glorie vil være ligesom Solens blændende Straaler. Disse skal alle optages fra Jorden og viftes fra de fire Veir henimod den store Central-Samlingsplads i Himlens Skyer, hvor Igjenløseren vil sees, bevæbnet med almægtig Kraft, efterfulgt af de Hellige af alle Tidsaldre, Nationer og Slægter, ledsaget af Englene og alle Himlens Hærskarer. I Midten af de utallige Hærskarer vil man see alle de Sidstedags-Hellige, som skal være ilive paa Jorden paa den Tid; thi de ogsaa skal tages op, saavelsom de retfærdige Døde; og de skal levendegjøres ved Guds Kraft. Og saaledes skal de Retfærdiges hele sammenføiede Skare, baade af Himlene og Jorden, samles til Eet. Da skal de Ugudeliges Nationer, saamange som ikke iforveien er blevne ødelagte, stirre med frygtelig Skræk og Rædsel paa den uhyre Mængde af herliggjorte Væsener, som opfylde hele Himlene ovenfil. Og medens de med skrækkelig Forbauselse stirre paa den Magt, Herlighed og Majestæt, som udfoldes i Himlene, skal en anden Basun høres, fremkaldende en anden Classe, som har annammet deres Deel i Fængsel, hvor Evangeliet har været prædiket til dem for at de kunde dømmes overeensstemmende med Mennesker i Kjødet. Disse er ikke Christi førend han kommer, men da gjenløses de, udførte fra deres Fængsler formedelst Lammets Kraft.

Medens de skrækslagne Nationer endnu staa og betragte dette, da høres den tredie Basuns Lyd, fremkaldende de ugudelige Menneskers Aander, som skal dømmes, og som ikke findes værdige til at annamme deres Legemer, forend de 1000 Aar er tilende, og som skal kastes ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad, og Hylen og Tænders Gnidsel. Derefter vil den fjerde Basun proklamere Fortabelsens Sønners rædsomme Skjæbne. Naar de Dødes Aander er blevne besørgede, og beseglede til Enden, forat høste Resultaterne af deres egne onde Handlinger, da skal den femte Engel blæse i sin Basun for de forskrækkede endnu levende Nationers Øren, proklamerende at Guds Doms Time er kommen: da skal Herrens Arm falde paa dem, og den grumme og hæftige Lynild skal gjennemstrege Luften, og hans Magts Torden skal ryste Jorden og Himlen, og det store Babylons Nationer skal nedstyrtes ved en fortærende Ild; og Høiene og Bjergene skal smelte som Vox ved Herrens Nærværelse, og Jorden skal renses fra sin Ugudelighed, og de Hellige skal modtage deres Arvelodder paa den, og de Fattige og de Sagtmodige skal trøstes, thi Jordens Fedme og al dens Fylde skal være deres.

De Hellige, som har annammet deres udødelige Legemer fra Graven, vil hver især modtage en Krone strax efter deres Opstandelse. Somme har formodet, at de Hellige vilde ikke blive kronede førend efter Millenniet, og efterat Jorden er død, og der er gjort en ny Jord og nye Himle. Men Jesus siger: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, det er udgaaet i en fast Lov, formedelst Faderens Villie, at mine Apostler, de Tolv som var med mig i min Tjeneste i Jerusalem, skal staa ved min høire Side paa den Dag, naar jeg kommer i en Støtte af Ild, iført Retfærdighedens Klædebon, med Kroner paa deres Hoveder, i Herlig-

hed ligesom jeg er, at dømme det ganske Israel Huus, saamange som har elsket mig og holdt mine Bud, og ingen andre; thi en Basun skal lyde baade langt og høit, ligesom paa Sinai Bierg, og hele Jorden skal ryste, og de skal komme frem: ja, de Døde som døde i mig, forat modtage en Retfærdigheds-krone og at blive iklædte, ligesom jeg er, og være hos mig, at vi maa være eet." (Pagtens Bog, 10, 3.)

Af denne Citation lærer vi, at Kronerne vil være paa Hovederne af Apostlerne og de Hellige i Opstandelsen paa Herrens Tilkommelses Dag, og at de vil ikke have at vente 1000 eller 2000 Aar længere førend de annamme deres Kongeriger. Dersom Apostlerne har Kroner satte paa deres Hoveder strax efterat de erholder deres Legemer, saa vil de ganske sikkert have hver sin Throne. Medens Jesus var med dem i sin Tjeneste i Jerusalem, gjorde han dem følgende Forjættelse: "Sandelig siger jeg eder, at I som har efterfulgt mig, I skal udi Gjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, ogsaa sidde paa tolv Throner, og dømme de tolv Israels Stammer." (Matth. 19, 28). Disse tolv Throner vil ei alene være Doms-Throner, men de vil være Kongerigers Throner, som vi underrettes om i et hertil passende Skriftsted: "Men I er de, som er blevne varagtige hos mig i mine Fristelser. Og jeg beskikker eder Riget, ligesom min Fader beskikkede mig det; at I skal æde og drikke ved mit Bord i mit Rige, og sidde paa Throner, og dømme de tolv Israels Stammer." (Luk. 22, 28—30). Eftersom Israels tolv Stammer, eller den Deel af dem som er retfærdig nok til at komme frem i den første Opstandelse, vil modtage deres Arvelodder i Landet Palestina; de tolv Apostle vil udentvivl have Throner staaende i Jerusalem, efterat den er opbygt igjen. Johannes, den Aabenbarer, idet han beskriver denne Stads Udseende, som han saae den i et Syn nedstigende paa den nye Jord, siger, at den "havde en stor og høi Muur, og Stadens Muur havde tolv Grundvolde, og paa dem Lammets tolv Apostlers Navne." (Aabenb. 21. 12, 14.) Jerusalem vil altsaa blive disse tolv Kongers Residenz, der vil deres Throner staa, paa hvilke de vil sidde og dømme Stammerne. Naar den store og høie Muur er bygget rundt omkring den, vil enhver af disse tolv Kongers Navne blive indgraveret overordentlig deiligt paa de tolv store Grundstene.

Det er uvist paa hvilken Tid Muren vil blive bygt: Begyndelsen af Stadens Opbyggelse vil være strax førend Messias' Tilkommelse og Milleniet; den vil udentvivl blive fortsat under Jesu og hans Apostles Overbestyrelse, igjennem hele denne fredelige og lykkelige Periode. Det er meget sandsynligt, at Muren vil være noget af det sidste der bygges; Muren vil blive opbygget omkring Staden forat forhindre de frafaldne Nationer, efterat de 1000 Aar er endte, fra at trænge sig ind paa den hellige og indviede Plads. Profeten Esaias har fortalt os, at Jerusalem skal iføre sig sine deilige Klæder og blive en hellig Stad, og at "fra nu af skal ikke mere noget Uomskaaret eller Ureent komme ind i den." (Es. 52, 1.). Forat forhindre ugudelige Subjekters Paatrængenhed, naar Satan er løst, vil der blive bygget en høi Muur; den vil ogsaa tjene Staden som en glimrende Prydelse, idet Portene ere dannede af de kosteligste og prægtigste Perler; medens de tolv Grundstene vil være forskjellige fra hinanden, og hver af dem vil være besat med alle-slags kostbare Stene; og Guds Herlig-

heds Lys, som skinner paa dem, vil give det Hele det brillanteste og meest blændende Udseende.

Herren har forjættet, at denne Stad, efterat den er gjenopbygget, „skal ikke oprykkes, og ei nedbrydes ydermere evindelig." (Jer. 31, 38—40). Følgelig, naarden gamleJord forgaar, og den nye dannes udaf de gamle Materialier, vil det være nødvendigt, forat bevare Staden, at tage den op fra Jorden til Himlene, hvor den vil forblive indtil den nye Jord er fuldstændigt tilberedt, da vil den stige ned igjen, som den store Hovedstad og Regjerings-Sæde over den nye Skabelse, hvor Jesus og hans Apostle vil vedblive at regere over Israels Huus stedse og altid.

Men lad os igjen betragte de Ting, der staar i Forbindelse med den første Opstandelse. Vi har allerede forvisset os om, at Apostlene efter deres Opstandelse vil have Kroner, og Throner, og et Rige givet til dem; og at Jerusalem, hvor de i forrige Tider taalte Skam, og Nød, og Forfølgelse, vil være deres Residenz, hvor deres Slotte og deres Paladser, og deres Throner vil blive opreiste; og at de opstandne Hellige, indbefattede i Israels tolv Stammer, vil dømmes af dem, eller med andre Ord, styres og regeres ved dem, som deres lovmæssige Konger.

Jesus vil ogsaa have sin Throne opreist i Jerusalem; thi han vil regere over Israels Huus; og Apostlerne vil, i Udøvelsen af deres Konge-Embede, være hans Undersaatter. Engelen sagde til Zacharias angaaende Jesum: „Han skal blive stor og kaldes den Høiestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids hans Faders Throne. Og han skal være en Konge over Jakobs Huus evindelig; og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige." (Luk. 1, 32, 33). Jesu Throne vil blive opreist i det prægtige Tempel, der er beskrevet af Ezekiel i det sidste Capitel af hans Profeti. „Og han førte mig til Porten; den Port, som vender udtil Veien mod Østen, og see, Israels Guds Herlighed kom fra Veien mod Østen; og Hans Røst var som Lyden af store Vande, og Jorden blev oplyst af Hans Herlighed." „Og Herrens Herlighed kom ind i Huset igjennem Porten, som vender mod Østen, Og Aanden løftede mig op, og førte mig ind i det Indre; og see, Herrens Herlighed fyldte Huset. Og jeg hørte en Tale til mig af Huset; og en Mand stod hos mig. Og han sagde til mig: du Menneskes Søn! dette er **min Thrones Sted**, og mine Fødders Saalers Sted, hvor jeg vil bo midt iblandt Israels Børn evindelig, og de af Israels Huus skal ikke mere besmitte mit hellige Navn, hverken de eller deres Konger osv." (Ez. 43, 1—7). Om de tolv Apostle vil have deres tolv Throner i det samme Tempel, eller i særskilte Paladser, det er ikke skrevet.

Mange af de opstandne Hellige vil have deres Boliger i den samme Stad; andre af dem vil have deres Slotte opreiste i andre Stæder, og paa deres Landgodser og Arvelodder over hele Canaans Land. Ezekiel havde, som vi har allerede bemærket, et Syn om deres Opstandelse: han saae deres Been forenes; han saae Kjødet, Seenerne og Huden sættes i deres rigtige Stilling; han saae Aanden træde ind i dem, og at de levede og stod paa deres Fødder, en saare meget stor Hær. Og ikke fuldt forstaaende hvem eller hvad Folk de var, gav Herren ham videre Underviisning, som følger: „Da sagde han til mig: du, Menneskes Søn, disse Been, de er alt Israels Huus," (menende udentvivl de Retfærdige iblandt dem, thi de Ugude-

lige vil ikke begunstiges med en Opstandelse paa samme Tid som de Retfærdige); „see, de sige, Vore Been er blevne tørre, og vor Forhaabning er borte; vi er afhugne," Israels Huus i Ezekiels Dage var uden tvivl i stor Frygt og Tvivl angaaende Opfyldelsen af de til deres Fædre gjorte Forjættelser; de kunde læse i deres hellige Bøger, at de Retfærdige af Abrahams Sæd skulde arve Landet evindelig, og dog saae de, at mange hellige Profeter og retfærdige Mænd af Israel døde i fremmede Lande i Fangenskab. Og havende ingen Kundskab om, at Forjættelsen kunde opfyldes efter Døden, paastod de, at Mange var døde uden at have annammet Forjættelsen, og at deres Been tørredes og hensmuldrede i deres Grave, og at hine retfærdige Mænd aldrig arvede en Fod af det forjættede Land, og seende alt dette udraabte de i Fortvivlelse: „Vor Forhaabning er borte; vi er afhugne." Men forat vise dem, at Forjættelsen var endnu sikker, gav Herren Ezekiel dette Syn, og viste ham hvorledes Israel skulde arve Forjættelsen efter Opstandelsen. Heraf kom det, at Herren befalede ham at profetere til hine Been, eller til hele Israels Huus i deres Gravsteder, og sige til dem: „Saa siger den Herre Jehova: „See, o mit Folk, jeg vil oplade eders Grave, og lade eder komme ind i Israels Land. Og I skal fornemme, at jeg er Jehova; naar jeg oplader eders Grave, og bringer eder op af eders Grave, o mit Folk! og jeg vil give min Aand i eder, og I skal leve, og jeg vil nedsætte eder i eders eget Land; da skal I kjende, at jeg, Jehova, har talet det, og fuldbyrdet det, siger Jehova." (Ez. 37. 11—14.)

Alle de Retfærdige af de tolv Stammer vil have deres Grave opladte, og de vil komme op af deres Grave, en saare meget stor Hær. O, hvor stor vil den Glæde være, der fylder deres Barm, naar de finder sig i Besiddelse af det selvsamme Land, hvor Israels Stammer eengang boede — det Land, hvor Abraham, Isaak og Jakob levede som Fremmede og Pillegrimme! Hvor glædeligt det vil være for Abraham, med Sara, Hagar, Ketura og hans mange Medhustruer, at finde sig atter boende i det Land, hvor de før have vandret omkring, og at see de talrige Hærskarer af deres udødelige Børn alle omkring dem. Jakob og hans fire Hustruer vil skue hen over deres tolv Sønners Afkom, og see dem udsprede sig i Landet ligesom Himlens Stjerner i Mængde. Hvor disse gamle Fædre og Mødre for Israels Hærskarer vil fryde sig over at samle deres Afkom rundt omkring dem til det hundrede Slægteled, og fortælle dem hvorledes det gik til i deres Barndom, og udpege til dem de Steder, hvor de opslog deres Telte, hvor de byggede deres Altare — hvor de paakaldte Herren i kraftig Bøn — hvor Engle steg ned og trøstede dem — hvor Herlighedens Gud kom tilsyne og gav dem store Forjættelser angaaende deres Sæd evindelig! Hvor stor Fornøielse vil det ikke være for alle Generationerne af deres Børn, at besøge disse herliggjorte Patriarchers Slotte, og spise og drikke med dem, og vide, at Døden kan ikke mere adskille dem, men at de skal bo i Israels Land evindelig!

Abraham, Isaak og Jakob har allerede modtaget deres Kroner, og deres Throner, og sidde paa dem nu, (See Aabenbaringen i Stjernen, 3. Aargang, Nr. 1, §§ 11 og 14), idet de er ophøiede iblandt Fyrstendømmerne og Magterne i de himmelske Verdener; og de seer fremad med længselsfulde Anelser til den Tid, naar alle deres retfærdige Børn skal komme ud af deres Grave forat de kan

vende tilbage til Canaans Land, og vorde Konger paa Jorden, ligesom de nu er Konger i Himlene. Eftersom disse gamle Patriarcher nu sidde paa deres Throner, er det klart, at de maa have annammet deres Opstandelse strax efter Christi Opstandelse. Matthæus siger, at Gravene oplodes, og mange af de hensovne Helliges Legemer opstode; og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad, og aabenbaredes for mange." (Matth. 27, 52. 53.) Mormons Bog bær Vidnesbyrd om, at mange af de Hellige i gamle Amerika opstod fra de Døde, og aabenbaredes for Mange paa det Land. Alle de, som dengang opstod har upaatvivlelig annammet deres Kroner, og har siddet paa Throner og regneret som Konger i Himlene, fra din Dag til denne. Deres Igjenløsning har været fuldkommengjort, men de vente paa, at deres Børns Igjenløsning ogsaa fuldkommengjøres; thi førend det fleer kan de ikke vende tilbage til deres forjættede Arvelodder paa Jorden.

Amerika, værende Adams Land, og Enochs Land, og Jarediternes Land, og Nephiternes Land, og Hedningernes Land, hvilke Hedninger nu er i Landet, vil være det forjættede Land for de Retfærdige af alle disse Nationer og Generationer, ligesom Palestinas Land er til de Retfærdige af de tolv Stammer. Og i den første Opstandelse vil de Retfærdige som har boet paa dette Land, atter arve det i deres udødelige Tilstand.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Udenlandske Efteretninger; Deseret. Deseret News af 11te og 25de Mai er nylig arriveret, af hvilke vi erfare den ærværdige Patriark John Smiths Død, som findes fuldstændig omtalt paa en anden Side.

Hans Exellenze Gouvernør Brigham Young forlod sin Residenz den 4de Mai for at gjøre sin sædvanlige aarlige Tur gjennem Territoriets sydlige Countier; han var ledsaget af sin Raadgiver H. C. Kimball, General D. H. Wells, Ældste John Taylor, Wilford Woodruff, E. T. Benson, E. Snow, L. Snow af de Tolv, og Joseph Young, første Præsident for de Halvfjerdsindstyve, Biskop E. Hunter, P. Young, L. D. Young, F. O. Angel, og flere Andre. Da de var omtrent 110 engelske Mile med Syd, leirede ved Chiken-Creek (Hønsebæk), kom Indianeren Walker og flere af de fornemste Høvdinger af de omliggende Stammer til Leiren, og beviste megen Venskabelighed. Walker og to andre Høvdinge sluttede sig til Gouvernørens Selskab og var reist med. Selskabet havde besøgt alle Colonierne paa omtrent 300 engelske Mile og prædiket i dem alle, og fandt at der herskede en god Aand. Kornet osv. saae godt ud, og der var blevet pløiet og saaet meget mere end før, og meget Korn var saaet for Indianerne. Af private Breve erfare vi, at Gouvernøren og hans Selskab var kommen tilbage til Saltsøstad den 30te Mai, efter en behagelig Reise. Der hersker ialmindelighed Sundhed overalt, og man havde gjort extra Anstrængelser for at tilveiebringe Nok til Føde for Mennesker og Dyr; man regnede at der var bleven saaet en Trediedeel mere Sæd end sædvanligt og Udsigterne til en overflødig Afgrøde var særdeles gode. Den offentlige Virksomhed var levende og Alt var Fred og Lykke.

Patriarken John Smiths Død.

(Fra „Deseret News“ af 25de Mai.)

Kundgjørelsen om en stor Aands Bortgang er neppe ophørt at lyde for vore Øren, førend vi atter opfordres til at kundgjøre en anden ædel Aands Bortgang, som har nedlagt et skrøbeligt Legeme at hvile en Tid, og er gaaet hinsides Forhænget for at tage sine Brødre Joseph, Asahel og Silas i Haanden og fryde sig med dem, som og hans Brodersønner Joseph og Hyrum og de Trofaste fra alle Tidsaldre.

John Smith, Patriarken for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, døde paa sin Bopæl heri Staden den 23de dennes om Aftenen Kl. 11 og 3 Minuter, efter en Maaneds Lidelser paa Sygeleiet.

Fader Smith var født i Derfield (nu kaldet Manchester) i Rockingham County i Ny Hampshire den 14de Juli A. D. 1781, og blev døbt til den Tro, som saalænge har vedligeholdt hans Liv til at gjøre Nytte, den 9de Januari 1832 og ordineret til Ældste, efter at være opgivet af Lægen til at dø af Svindsot. Veiret var saa koldt, at Isen maatte hugges, og fra den Tid af vandt han Sundhed og Styrke.

I 1833 flyttede han til Kirtland i Ohio, og i 1838 til Far West i Caldwell County i Missouri, og derfra til Adam-ondi-Ahman i Davies County, hvor han præsiderede over den Green af Kirken indtil han i 1839 blev fordrevet af Pøbelen, og kom til Illinois den 28de Febr. s. A. Han nedsatte sig paa Grønne Plain, sex Mile fra Warsaw, hvor han saaede Korn, splittede Lægder, og udførte meget haardt Arbeide, upassende for hans Helbred og Alder, men nødvendigt for hans Families Underholdning. I Juni flyttede han til Commerce (siden Nauvoo), og blev den 4. October beskikket til at præsidere over Kirken i Jowa, og flyttede til Lee County den 12te for at fuldbyrde den Mission

I October 1843 flyttede han til Macedonia i Hancock County i Illinois, beskikket til at præsidere over de Hellige dersteds. I Januar 1844 blev han ordineret til Patriark, og blev i November samme Aar fordrevet af Pøbelen fra Macedonia til Nauvoo, hvor han vedblev at meddele patriarkalske Velsignelser, til Tusinders Glæde, indtil den 9. Febr. 1846, da han atter af Pøbelen i den selvstændige Stat Illinois blev tvungen til at forlade sit Hjem og drage over Missisippen med sin Familie, at opsøge sig et fredeligt Opholdssted langt borte blandt Vildmænd og Ørker i Bjergenes Dale.

Efter en haard Vinter paa den høire Bredde af Missourien, paa et Sted kaldet Vinterqvarteer, begyndte han atter den møisommelige Reise med Øxne den 9. Juni 1847, og naaede dette Sted den 23. September, hvor han præsiderede over Menigheden i Bjerglandet indtil den 1ste Januari 1849, ordineret under Præsident Brigham Youngs og Heber C. Kimballs Hænder.

Han flyttede ud af Fortet paa sit Lod i Staden 1849, og dette er den eneste Plæt, hvorpaa det er bleven ham tilstedet at have en Have i to Aar i Træk for de sidste tre og tyve Aar.

Foruden en stor Mænde forskjellig og kraftig Hjelp, som han har ydet Tusinde ad Frelsens Vei under sin lange og tro Tjeneste, meddeelte han 5560 patriarkalske Velsignelser — hvilke er nedskrevne i syv store tætskrevne Bøger, og har sluttet en velanvendt Prøvetids byrdefulde Pligter, og indgik til en Hvile, hvor hans Gjerninger vil følge ham med Hæder og Ære, og hvor han vil fortsætte sine duelige Raad for Zions Lykke og Velfærd.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 304.)

Igjennem den øvrige Deel af Dagen, og en Deel af den ottende, vedblev jeg at organisere Selskabet, og at beskikke saadanne andre Bestillingsmænd, som Tilfældet krævede, og gav saadanne Instruxioner, som var nødvendige for alle Vedkommendes Disciplin, Orden, Beqvemmelighed og Tryghed. Jeg deelte ogsaa hele Corpset i smaa Compagnier af 12, hvert Compagni udvælgende deres egen Capitain, som tildeelte hver Mand især, i deres respektive Compagnier, sin Part og Pligt, som idethele var i følgende Orden: To Kokke, to Fyrmænd, to Teltmagere, to Vandmænd, een Løber, to Vogn- og Staldmestere og een Commissar. Vi kjøbte Meel, bagte selv vort Brød, og tillavede selv vor Mad, og den var god, endskjøndt sommetider knap; og sommetider havde vi Maismeelskage istedenfor Hvedebrød. Hver Aften førend vi begav os til Hvile, lød Basunen, og vi bøiede os ned for Herren i de forskjellige Telte, og frembar vore Takoffre med Bøn og Paakaldelse; og ved Morgenbasunens Lyd var atter alle Mand paa Knæ for Herren, anraabende om hans Velsignelse for den Dag.

Efterat have fuldendt Compagniernes Organisation den 8de, begyndte vi atter paa vor Marsch til Zion, og vi opslog vore Telte i en yndig Lund ved Chippewav, 12 Mile fra New-Portage, for Natten.

Den 9de gik vi videre fremad; og Løverdagen den 10de passerede vi igjennem Mansfield, og leirede os for Sabbathen i Richfield.

Søndagen den 11te prædikede Ældste Sylvester Smith, og Selskabet modtog den hellige Nadvere.

Mandagen den 12te forlod vi Richfield, og efter daglige Marscher ankom vi til Floden Miami den 16de.

Medens vi var underveis, skrev Brødrene i Missouri til Oberst Lucas, som følger:

Liberty, Clay-County, Missouri, d. 15. Mai 1834.

Oberst S. D. Lucas!

Sir! Vi har idag modtaget en Meddelelse fra denne Stats Guvernør, hvori medfølgende Ordre var indlagt, og vi skynder os at befordre bemeldte Ordre til Dem ved Overbringeren, Hr. Richardson, som er anmodet om at modtage Deres Svar. Vi ville endvidere bemærke, at under de existerende Omstændigheder haaber vi at modtage vore Armaturer paa denne Side Floden, og vi ville nævne et Sted nær ved en af Færgerne, som kunde convenere dem, eftersom Armaturerne er faa i Antal; vi begjære, at de maa udleveres saasnart som muligt.

Ærbødigen Deres
A. S. Gilbert, J. Corill,
W. W. Phelps, E. Partridge, J. Whitmer.

Efterskrift. Vi vil takke Dem for en skreven Meddelelse, som Svar paa dette Brev, og paa den medfølgende Ordre."

A. S. G., J. C., osv.

Vi vadede over Miamifloden med vore Vogne. Den 17de Mai drog vi over Grændsen imellem Ohio og Indiana, og leirede os for Sabbathen netop indenfor Indianas Grændser, havende reist 40 Mile den Dag. Vore Fødder var meget ømme og stødte, og vore Strømper vaade af Blod; thi Veiret var meget varmt. I denne Nat forsøgte en af vore Fienders Spioner at slippe ind i vor Leir, men vore Vagter forhindrede

ham. Vi havde Skildvagter ude hver Nat, paa Grund af at Spioner bestandigen stræbte at hærje os.

Omtrent paa denne Tid oprettede de Hellige i Clay County i Missouri et Vaabenhuus, hvor de begyndte at fabrikere Sværd, Dolke, Pistoler, Rifler og reparere alle Slags Vaaben til Brug imod Pøbelhobens Voldsomhed; mange Armaturer bleve kjøbte; thi de ledende Mænd i Clay County ydede enhver Lettelse, der stod i deres Magt, for, som de sagde, at hjælpe Mormonerne "at bilægge deres Fortrædeligheder, og betale Pøbelhoben i Jackson County paa dens egen Maade."

Søndagen den 18de havde vi Prædiken som sædvanligt, og Sakramentet blev administreret.

Mandagen den 19de. Skjøndt truet med, at vi ikke skulde, passerede vi dog igjennem Vandalia i Fred og ufornærmet: alle Indvaanerne var stille og syntes at være beladte med Frygt. Til Natten leirede vi os paa en Bakke, hvor vi mistede en Hest.

Onsdagen den 21de passerede vi over Hvide-Flod, og om Søndagen kom vi til Illinois Grændser. Vi holdt ingen Forsamling, men vaskede, bagte og satte os istand til at fortsætte Reisen om Mandagen den 26de: Mandag Nat blev vi bestandig uroet ved vore Fienders Trusler; men uagtet vore Fiender ideligen udblæste Trusler, saa frygtede vi dog ikke eiheller var vi bange for at fortsætte vor Reise, thi Gud var med os, og hans Engle gik foran os, og vort lille Corps Tro var standhaftig. Vi vide, at Engle var med os, thi vi saae dem.

Tirsdagen den 27de kom vi til den dybe Aa Kaskaskia, hvor vi fandt to Joller, hvilke vi surrede tilsammen, og paa dem førte vi vort Reisegods over Vandet. Derpaa lod vi Hestene svømme over, og Brødrene paa den modsatte Side hjalp dem med Reeb op af Vandet og op ad den steile Aabred. Vognene halede vi ligeledes over. Nogle af Brødrene lod Træer falde over Aaen, paa hvilke de da gik over. Saaledes kom vi alle trygt over Aaen, og kom næste Dag til Decater, hvor en anden Hest døde.

Løverdag Aften, d. 31te Mai, leirede vi os en engelsk Miil fra Jacksonville og gjorde Tilberedelser for Sabbathen.

To Dage før skrev Brødrene i Clay County følgende Brev til Hans Excellence Guvernør Daniel Dunklin.

Liberty i Missouri,
d. 29de Mai 1834.

Sir! Deres Skrivelse til os af 2. Mai, indeholdende eller indesluttende en Ordre til Oberst Lucas paa de Vaaben, som blev tagen fra os sidste November, imodtog vi den 14de dennes, og Ordren blev sendt til Oberst Lucas i Independence den 17de, overladende til ham, at tilbagelevere vore Vaaben ved et af Færgestederne i dette County. Hans Svar paa Ordren var, at han vilde skrive med næste Post (22de Mai) hvad han vilde gjøre. Men da han er flyttet til Lexington uden at skrive, saa vide vi ikke om han agter at lade være at tilbagelevere dem for en Tid, eller han vil ganske undslaae sig derfra. I al Fald tiltager Snakken, eller rettere sagt Pøbelens Trusler, i den Grad, at vi tænker det er bedst at anmode Deres Excellence om at faa bemeldte Vaaben tilbageleveret ved Oberst Allens eller Capitain Atchisons Haand. Rygtet siger, at Vaabnene vil ikke blive tilbageleveret, og Pøbelen gjør sig megen Umage for at forebygge vor Tilbagevenden til vore Besiddelser i Jackson County. Vi forstaaer ogsaa, at Pøbelen har antaget visse indflydelsesrige Herrer til at skrive til Deres Exellence om at overtale os til at forlige os med

Pøbelen i Jackson County og maaskee dele Countiet. Vi fordre vor Rettighed og ikke mere.

Ærbødigst
Deres Excellences Tjenere
W. W. Phelps. John Corrill.
A. S. Gilbert. Edw. Partridge.

Søndagen den 1ste Juni havde vi Prædiken, og mange af Byens Folk kom for at høre. Ældste J. Carter, der før havde været Baptist-Prædikant, talede om Morgenen og blev efterfulgt af fire andre Ældster i Dagens Løb, hvilke alle før havde været Prædikanter af forskjellige Troesbekjendelser. Da Folket hørte disse Mænd, syntes det at interessere dem meget, og de var meget begjerlige efter at faae at vide, hvo vi var, og vi fortalte dem, at een havde været Baptist-Prædikant og een Cambellit, een reformeert Methodist, og en anden Restaurationer o. s. v. Der gjordes os mange Spørgsmaal, men ingen kunde lære at kjende vore Navne, vor Profession, Forretning eller Bestemmelse; og, uagtet de mistænkte os or at være „Mormoner", saa var de meget fredelige. Vore Fiender havde truet os med, at vi skulde ikke komme over Illinois-Floden, men om Mandagen den anden blev vi sat over med Færgen uden nogen Vanskelighed. Færgemanden talte os og paastod, at vi var fem Hundrede; dog var vort sande Tal ikkun omtrent eet Hundrede og halvtreds. Vort Selskab var bleven forstærket, siden vi forlod Kirtland, ved Frivillige fra forskjellige Grene af Menigheden, gjennem hvilke vi havde passeret. Vi leirede os paa Bredden af Floden til næste Dag. Paa vor Reise besøgte vi adskillige af de Gravhøie, som er opkastet al dette Lands gamle Beboere, Nephiter, Lamaniter, osv., og i Morges gik jeg op paa en stor Høi nærved Floden med nogle af Brødrene. Fra denne Høi kunde vi overskue Toppen af Træerne, og see Slætten paa hver Side af Floden, saa langt som vi kunde øine, og Synet var isandhed skjønt. Paa Toppen af Høien var Stene, som havde Udseende af tre Altare, det ene over det andet, efter gammel Skik; og Menneskebeen laa spredt ovenpaa Jorden. Brødrene hentede en Hakke og en Spade, og efter at have bortryddet Jorden til en Dybde af omtrent een Fod, opdagedes et Skelet af en Mand, næsten heel, og imellem hans Ribbeen sad en lamanitisk Piil, som udentvivl havde forvoldet hans Død. Ældste Brigham Young beholdt Pilen, og Brødrene tog nogle Smaastykker af Skelettet med til Clay County. Betragtningen af det Skue, som laa for os, foraarsagede besynderlige Følelser hos os; og som Synet af det Forbigangne blev opladt for min Forstand ved den Almægtiges Aand, saa opdagede jeg, at den Person, hvis Skelet var for os, var en blank Lamanit, en stor og svær Mand, og en Guds Mand. Han var en Kriger og en Høvidsmand under den store Prophet Omandagus, som var kjendt fra Høien Cumorah, eller fra det østlige Hav, til Klippebjergene. Hans Navn var Zelph. Forbandelsen var taget fra ham, idetmindste for endeel; eet af hans Laarbeen var brukket med en Steen af en Slynge i Krig flere Aar førend hans Død. Han var dræbt i en Træfning med den Piil, som fandtes imellem hans Ribbeen, under den sidste store Krig mellem Lamaniterne og Nephiterne.

Vi fortsatte vor Reise den 4de, og leirede os ved Bredden af Mississippi-Floden, Paa dette Sted blev vi noget plaget, og vore Fiender truede stærkt med, at vi skulde ikke komme over Missouri. Da Floden var næsten halvanden engelsk Miil bred, og der var ikkun een Færgebaad, saa tog det os to Dage at komme

over, medens Nogle færgede, Andre jagede, fiskede osv. Da vi var komne over, leirede vi os paa Flodbredden indenfor Missouris Grændse. Medens vi laa her, stod Sylvester Smith op imod Selskabets Orden, og gav Luft til sine Følelser især mod mig. Dette var det første væsenlige Udbrud, som var skeet til at forstyrre vor Fred, siden vi begyndte vor Reise.

Paa samme Tid som vi drog over Missisippi-Floden, skrev de Ældste i i Clay County til Gouvernør Dunklin, som følger:

Liberty d. 5. Juni 1834.

Kjere Herre! Vi tænker Tiden er netop nær, da vort Samfund vil glæde sig til at benytte sig af en Militærvagts Beskyttelse, saa at de kan drage tilbage til Jackson County. Vi vide just ikke hvad Dag, men Hr. Reese mener, at der vilde intet Urigtigt være i, at anmode Deres Excellence om en Ordre til den commanderende Officeer, at sendes med den tilbagegaaende Post, saa at vi kunde have den i vore Hænder at fremvise, naar vort Folk er færdig til at reise. Dersom dette behager Dem og Ordren sendes os med den tilbagegaaende Post, saa tænker vi det vil være til stor Beqvemmelighed for vort Selskab.

Vi vilde ogsaa være taknemlig til Deres Excellence for Underretning om de nødvendige Omkostninger i Færgeløn osv. Er vort Folk pligtig at betale Færgelønnen ved deres Tilbagereise? Som de allerede havde lidt store Tab og mange af dem mistet Alt, saa vilde en Formindskelse i Omkostningerne ved deres Tilbagereise, hvor de lovlig kunde nedsættes, forskaffe dem stor Lindring, ei alene Færgelønnen over Missourifloden, men andre Omkostninger, som lovmæssigen kunde nedsættes.

Vi forbliver Deres Excellences
lydigste Tjenere
A. S. Gilbert. W. W. Phelps.
E. Partridge osv.
(Fra Missouri Enquirer,)

(Copi af et Brev fra Daniel Dunklin, Gouvernøren over Staten Missouri, til Oberst J. Thornton, dateret:

Staden Jefferson, d. 6. Juni 1834.

Kjere Herre! Jeg blev meget fornøiet ved Modtagelsen af Deres Brev, samtykket af Dhr. Reese, Atchison og Doniphan, angaaende de mormonske Tvistigheder. Jeg skulde visselig glæde mig dersom Partierne kun blive forligt paa de Conditioner, De foreslaaer, eller paa nogen anden Betingelse, som de kunde være tilfreds med. Men jeg skulde vandre udenfor mine strænge Pligters Grændser, som Regjeringens høieste magthavende Embedsmand, hvis jeg selv paatog mig det Hværv at tilveiebringe et Forlig mellem Partierne. Havde jeg ikke ane seet det muligt, ja rimeligt, at jeg, som Statens Magthaver, selv skulde komme til at handle, saa skulde jeg allerede individuelt have indblandet mig enten ad den Vei De foreslaaer, eller ad en anden Vei, for om muligt at tilveiebringe en Overeenskomst. Ubemyndiget som jeg er, er min Pligt — skjøndt jeg maaskee meget ugjerne udfører den — i det Forhold jeg nu staaer i til Partierne, simpel og ligefrem. Ved en officiel Indblanding vilde jeg kunne spærre min Vei, og at paaskynde Foranstaltninger til at tilveiebringe et Forlig, og det skulde slaa feil, og jeg i Enden skulde finde det at være min Pligt at handle tvertimod det Raad, jeg havde givet, saa kunde der siges, enten at jeg raadede forkeert, eller at jeg var partisk til den ene Side eller til den anden, idet jeg gav Raad, som jeg ikke som en Embedsmand vilde

følge. Nogen mere klar og unegtelig Rettighed existerer ikke end for det mormonske Folk, som blev fordrevet fra deres Hjem i Jackson County, at vende tilbage og bo paa deres Land; og om de ikke kan blive overtalt til som af politiske Grunde at opgive denne Rettighed, eller til at qvalificere den, saa er min Fremgangsmaade, som Statens høieste magthavende Embedsmand, lige frem. De forenede Staters Constitution erklærer, „at Borgerne af hver Stat skal være berettiget til alle Privilegier og Friheder, som Borgere har i de forskjellige Stater". Vi kan altsaa ikke forbyde noget Folk, som har politisk Rettighed i de forenede Stater, at indvandre i denne Stat, eller at vælge hvad Deel af Staten de vil nedsætte sig i, saafremt de ikke krænker Andres Eiendom eller Ret. Vor Stats Constitution erklærer, at Folkets „Ret til at bære Vaaben til Forsvar for dem selv og Staten, er unegtelig." Det er altsaa deres constitutionelle Rettighed at bevæbne sig selv. Visselig, vor militære Lov gjør det til hver Mands Pligt, ikke fritaget ved Lov, mellem atten og femogfyrretyve Aars Alder, at forsyne sig med en Musket, Riffel eller andenslags Skydegevær, med et vist Qvantum af Ammunition osv., og atter, vor Constitution siger, „at alle Mennesker har en naturlig og urokkelig Rettighed til at tilbede den almægtige Gud efter deres egen Samvittigheds Tilsagn." Jeg er fuldt overbeviist om, at Mormonernes religiøse Anskuelsers Særegenhed er Aarsagen til de Voldsomheder, der er forøvet imod dem.

Den Rettighed er dem constitutionelt given, og den er urokkelig, at tro og tilbede Joe Smith som et Menneske, en Engel, eller endog som den eneste sande og levende Gud, og til at kalde deres Opholdssted Zion, det hellige Land, eller endog Himlen selv. Isandhed, der er intet saa urimeligt eller latterligt, at de jo har Ret til at antage det som deres Religion, naar de i dens Øvelse ikke fornærmer Andres Rettigheder.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 1ste Juli.

J. P. Folkmann . . . 7 Rd. 5 Mk. 8 Sk.

Trykfeil.

I Nr. 21, Side 323, 1ste Spalte, 21de Linie fra oven af, læses: forenede, læs: formede. — Side 328, 1ste Sp., 11te Linie: relse, læs: frelse. — Side 331, 1ste Sp., 18de L.: man, læs: men. — Side 334, 2den Sp., 18de L.: ikke netop, læs: netop. — Side 335, 1ste Sp., 1ste L.: fra, læs: forskjelligt fra; 24de L.: Herren Aanden, læs: Herrens Aand.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.